

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **G A L I M E X s.r.o.**, so sídlom Sučianska 49, Martin, IČO: 31 559 093, v zastúpení JUDr. Ján Repán, advokát, M.R. Štefánika 25, Martin, proti žalovanému: **Okresný úrad Martin, odbor starostlivosti o životné prostredie**, so sídlom Nám. S. H. Vajanského 1, Martin, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. ŽP-2013/00481-Ho zo dňa 11.03.2013, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/55/2013-92 zo dňa 04.03.2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/55/2013-92 zo dňa 04.03.2014 **m e n í** tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného Obvodného úradu Životného prostredia v Martine č. ŽP-2013/00481-Ho zo dňa 11.03.2013 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** právnomu nástupcovi žalovaného Okresnému úradu Martin, odbor starostlivosti o životné prostredie, na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ján Repáš v sume 140 eur, v lehote **30 dní** od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 04.03.2014, č. k. 20S/55/2013-92 poukazom na ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ŽP-2013/00481-Ho zo dňa 11.03.2013 zo dňa 11.03.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Mesta Martin č. 15760-22/12/ŽP/B1 zo dňa 31.07.2012, ktorým Mesto Martin ako vecne a miestne príslušný orgán ochrany ovzdušia podľa ust. § 27 ods. 1 písm. e) zák. č. 137/2010 Z. z. o ovzduší (ďalej len zák. č. 137/2010) a zák. č. 401/1998 Z. z. o poplatkoch za znečisťovanie ovzdušia (ďalej len zák. č. 401/1998 Z. z.) uložil žalobcovi podľa ust. § 8 ods. 3 zák. č. 401/1998 Z. z. pokutu vo výške 30 eur pre nesplnenie povinnosti uvedenej v ust. § 6 ods. 4 zák. č. 401/1998 Z. z. za to, že neoznámil za objekt Pracovisko kontroly originality parcela č. 2294/64, Sučianska cesta 49, Martin, v ktorom je malý zdroj znečisťovania ovzdušia, spotrebu palív a surovín za rok 2011, z ktorých znečisťujúce látky vznikajú. O náhrade trov konania rozhodol súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. a contrario tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný nepriznal právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že ten po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru o nedôvodnosti žalobných námietok. Krajský súd na základe citovaných príslušných ustanovení zákona č. 401/1998 Z. z. a zákona č. 137/2010 Z. z. v odôvodnení svojho rozhodnutia, dospel k záveru, že bolo povinnosťou žalobcu splniť si svoju povinnosť v zmysle ust. § 6 ods. 4 zák. č. 401/1998 Z. z. vo vzťahu k zdroju znečistenia – kotol VIESSEMANN, typ Vitoneds 100, ktorý bol záväzným stanoviskom (súhlasom) mesta Martin v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 27 ods. 1 písm. c) zák. č. 137/2010 Z. z. zaradený ako malý zdroj znečisťovania ovzdušia a keďže sa tak preukázateľne nestalo, pre nesplnenie tejto povinnosti bola žalobcovi uložená pokuta v zmysle ust. § 8 ods. 3 zák. č. 401/1998 Z. z..

Vo vzťahu k jednotlivým žalobným námietkam mal krajský súd za to, že pre posúdenie prípadného vzniku poplatkovej povinnosti za znečisťovanie ovzdušia, je daná povinnosť prevádzkovateľa malého zdroja podľa ust. § 6 ods. 4 zák. č. 401/1998 Z. z. nahlásiť skutočnú spotrebu palív a surovín, hoci táto môže mať aj nulovú hodnotu. Pritom zdôraznil, že dôkazné bremeno je na žalobcovi, aby v správnom konaní preukázal, že zdroj znečistenia mal nulovú spotrebu palív a surovín, z ktorých znečisťujúce látky vznikajú. Taktiež skonštatoval, že zaradenie zdroja do malého zdroja znečisťovania ovzdušia vychádza zo záväzného stanoviska (súhlasu) Mesta Martin podľa ust. § 17 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 27 ods. 1 písm. c) zák. č. 137/2010 Z. z.. Zo súhlasu, ako z predloženej projektovej dokumentácie vyplynulo, že kotol VIESSMANN, typ Vitodens, (v súhlase označený číslom 200), špecifikovaný jeho umiestnením v objekte Pracovisko kontroly originality, parcelným číslom, kat. územím a adresou objektu bol kategorizovaný ako malý zdroj znečisťovania ovzdušia a táto kategorizácia bola, podľa názoru krajského súdu, platná v čase oznamovacej povinnosti žalobcu i vydania správnych rozhodnutí. Žalobca nemohol zmeniť kategorizáciu tohto zdroja na súčasť existujúceho stredného zdroja s odôvodnením, že len omylom požiadal Mesto Martin o vydanie súhlasu na malý zdroj znečisťovania, tak ako to vyplýva z jeho oznámenia zo dňa 04.06.2012. Krajský súd uviedol, že hoci z ust. § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 137/2010 Z. z. vyplýva, že stacionárny zdroj je technologický celok, t.j. súhrn všetkých zariadení a činností v rámci funkčného celku a priestorového celku, zaradenie do tohto celku musí byť podľa názoru krajského súdu ustálené individuálnym správnym aktom vydaným v zmysle zákona. Ďalej uviedol, že na prevádzku stredného zdroja znečisťovania ovzdušia bol daný súhlas rozhodnutím Obvodného úradu ŽP Martin dňa 20.05.2010 a v tomto boli presne špecifikované súčasti tohto stroja, pričom kotol VIESSMANN Vitodens 100 sa ako súčasť stredného zdroja neuvádzal, a ako už bolo zmienené vyššie, bol na základe záväzného stanoviska (súhlasu) Mesta Martin kategorizovaný ako malý zdroj znečistenia. Jeho zaradenie do existujúceho stredného zdroja znečisťovania ovzdušia bolo preukázané až ku dňu 22.05.2013, čo je právoplatnosť rozhodnutia Obvodného úradu ŽP Martin č. k. ŽP-2013/00697-Ho zo dňa 04.03.2013, preto bolo povinnosťou žalobcu za rok 2011 postupovať podľa jeho kategorizácie v tomto období t.j. ako malého zdroja znečisťovania ovzdušia.

Krajský súd záverom konštatoval, že sa nemohol zaoberať žalobnou námietkou, v ktorej žalobca odkazuje na obsah odvolania (jeho odôvodnenie) voči prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, nakoľko žalobné dôvody musia byť v súlade s ust. § 249 ods. 2

O.s.p. v žalobe uvedené v rozsahu v čom vidí žalobca nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Taktiež krajský súd nemohol prihliadnuť na námietky uvedené vo vyjadrení na vyjadrenie žalovaného v ktorých argumentoval, prečo je podľa jeho názoru rozhodnutie nezákonné, pretože v čase podania tohto vyjadrenia žalobcu uplynula dvojmesačná lehota na podanie žaloby. (§250h ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 250b ods. 1 O.s.p).

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p., keď súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobca v odvolaní namietal správnosť skutkových zistení správneho orgánu, keď ten sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia Mesta Martin č. MSS-15503/2011, ktorým sa dodatočne povolila stavba sa stalo právoplatným aj záväzné stanovisko Mesta Martin č. 15217/2011/B1 zo dňa 03.05.2011. Mal za to, že nebolo dostatočne preukázané, na základe akého podnetu bolo vydané všeobecne záväzné stanovisko zo dňa 03.05.2011, keď žalobca žiadal o vydanie stanoviska až 01.06.2011. Takto nedostatočne zistený skutkový stav má, podľa názoru žalobcu za následok vyvodenie nesprávnych právnych záverov. V tejto súvislosti žalobca vyjadril presvedčenie, že vydané záväzné stanovisko nemôže byť pre neho záväzné a nemohla mu vzniknúť ku dňu 15.02.2012 oznamovacia povinnosť v zmysle ust. § 6 ods. 4 zák. č. 401/1998 Z. z., čo je v rozpore s právnym záverom krajského súdu. Neopodstatnenosť uloženej pokuty, podľa názoru žalobcu, preukazuje i to, že právoplatnosť rozhodnutia Mesta Martin č. NSS 15503/2011 zo dňa 14.07.2011, nastala dňa 14.07.2011 a už toto rozhodnutie dokumentuje, že povoľovaná stavba je umiestnená v areáli žalobcu, ktorý má u žalovaného nahlásené zdroje znečistenia na úrovni „malých zdrojov“, pričom z ust. § 3 ods. 1 zák. č. 137/2010 Z.z. je zrejmé, že stacionárny zdroj je technologický celok vymedzený ako súhrn všetkých zariadení v rámci funkčného celku a priestorového celku a teda sa jedná o zdroj v rámci jedného funkčného celku žalobcu.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolaciemu súdu odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§ 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. a v spojení s § 250ja ods. 2 veta prvá) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a) O. s. p. z dôvodu, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Martin č. 15760-22/12/ŽP/B1 zo dňa 31.07.2012, ktorým bola žalobcovi podľa ust. § 8 ods. 3 zák.č. 401/1998 Z.z. uložená pokuta v sume 30 eur za nesplnenie povinnosti uvedenej v ust. § 6 ods. 4 zák.č. 401/1998 Z.z. tým, že žalobca neoznámil za objekt Pracovisko kontroly originality parcela č. 2294/64, Sučianska cesta 49, Martin, v ktorom je malý zdroj znečisťovania ovzdušia, spotrebu palív a surovín za rok 2011, z ktorých znečisťujúce látky vznikajú, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl) je posudzovať, či správne orgány vecne príslušné na konanie si zadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistili vo veci skutočný stav, či konali v súčinnosti s účastníkom konania, či ich rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi

ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov v rozsahu odvolacích námietok dospel k názoru, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že Obvodný úrad životného prostredia v Martine svojim rozhodnutím č. ŽP-2013/00481-Ho zo dňa 11.03.2013 zmietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Mesta Martin č. 15760-22/12/ŽP/B1 zo dňa 31.07.2012, pričom z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva aj právny záver žalovaného o tom, že právoplatnosťou rozhodnutia Mesta Martin č. MSS-15503/2011-Vč zo dňa 14.07.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.7.2011, ktorým sa dodatočne povolila stavba a povolilo užívanie stavby, ktorej súčasťou bol aj malý zdroj znečisťovania ovzdušia sa stalo právoplatné aj záväzné stanovisko Mesta Martin č. 15217/2011/B1 zo dňa 03.05.2011, ktorým Mesto Martin udelilo súhlas pre zriadenie malého zdroja znečisťovania ovzdušia a tento okamih považoval žalovaný za moment, kedy sa zriaďovateľ malého zdroja znečisťovania ovzdušia stal jeho prevádzkovateľom a vznikla mu aj povinnosť podľa ust. § 6 ods. 4 zák. č. 401/1998 Z. z.. S uvedeným sa následne stotožnil i krajský súd. Odvolací súd však takto formulovaný právny záver považuje za predčasný, vzhľadom na to, že vychádza resp. sa formuloval na základe nedostatočne zisteného skutočného stavu, ktorý následne viedol i k nesprávnemu právnomu posúdeniu. Z ust. § 1 ods. 1 zák. č. 401/1998 Z. z. vyplýva, že poplatok za znečisťovanie ovzdušia platia právnické osoby, ktoré prevádzkujú malé zdroje znečisťovania. Podľa ust. § 2 písm. f) zák. č. 137/2010 Z. z. platného v rozhodnom čase je prevádzkovateľom zdroja znečisťovania ovzdušia osoba, ktorá má právo prevádzkovať alebo riadiť zdroj znečisťovania ovzdušia. Z uvedeného zákona vyplývajú pre prevádzkovateľov malých zdrojov určité povinnosti, jednou z ktorých je aj povinnosť uvádzať do prevádzky a prevádzkovať stacionárne zdroje v súlade

s dokumentáciou a s podmienkami určenými obcou podľa § 17 citovaného zákona. Z ust. § 17 citovaného zákona je zrejmé, že súhlas orgánu ochrany ovzdušia teda v tomto prípade obce (pozri ust. § 22 zák. č. 137/2010 Z. z.) je potrebný na vydanie rozhodnutí o povolení stavieb veľkých zdrojov a stredných zdrojov a malých zdrojov vrátane ich zmien a rozhodnutí na ich užívanie; tento súhlas je záväzným stanoviskom, 19) (§ 140b zák. č. 50/1976 Zb. stavebný zákon). Okrem súhlasu obce t.j. záväzného stanoviska, je pre vydanie rozhodnutia o povolení stavieb malých zdrojov vrátane ich zmien a rozhodnutí na ich užívanie potrebné aj vyjadrenie resp. súhlas dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. (bližšie pozri ust. § 140b os. 1 zák.č. 50/1976 Zb.) Týmto osobitným predpisom je o.i. zákon č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v rozhodnom čase, ktorý vo svojom ust. § 6 vymedzuje kompetencie regionálneho úradu verejného zdravotníctva, ktorý o.i. vydáva záväzné stanoviská a rozhoduje o návrhoch podľa § 13 (§ 6 ods. 3 písm. g) citovaného zákona), a teda príslušný stavebný úrad rozhodne až po vydaní kladného záväzného stanoviska príslušného orgánu verejného zdravotníctva. (§ 13 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z.) Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu namieta (a na tomto tvrdení zotrval aj v čase podania žaloby), že v roku 2011 neprevádzkoval žiadny malý zdroj znečisťovania a to aj napriek tomu, že žalobca rozhodnutím Mesta Martin č. MSS-15503/2011 Vč zo dňa 14.07.2011 dostal povolenie objekt užívať, pričom v zmysle podmienky 4 bolo žalobcovi zakázané stavbu používať až do kladného rozhodnutia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Martin a toto získal až 03.02.2012.

Medzi účastníkmi nie je sporná existencia rozhodnutia Mesta Martin č. MSS-15503/2011 Vč zo dňa 14.07.2011, avšak bez toho aby bolo možné sa oboznámiť s jeho obsahom nie je jednoznačne možné žalobcom namietané skutočnosti zo strany správneho orgánu ozrejmiť a tým dostatočne zistiť skutočný stav. Okrem toho sa žalovaný správny orgán s uvedenou námietkou v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nevysporiadal. Predmetné rozhodnutie nie je súčasťou administratívnych spisov žalovaného ani nie je nikde zmienka o tom, že sa žalovaný s uvedeným rozhodnutím oboznámil a čo bolo jeho obsahom. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia ako i skutočnosť absencie uvedeného rozhodnutia o povolení stavieb malých zdrojov vrátane ich zmien a rozhodnutí na ich užívanie je potrebné zo strany správneho orgánu dostatočne zistiť skutočný stav a následne z neho vyvodiť právne závery.

Okrem toho stojí za zmienku aj tá skutočnosť, že zák. č. 137/2010 Z. z. síce ukladá povinnosť prevádzkovateľovi malého zdroja znečisťovania prevádzkovať stacionárne zdroje v súlade s podmienkami určenými obcou v záväznom stanovisku, touto podmienkou v konkrétnom prípade bolo, aby bol odvod spalín od plynového kotla riešený samostatným dymovodom v zmysle STN EN 15287-1 s minimálnou výškou komína 1 m nad strechou objektu, avšak z takejto formulácie nemožno vyvodiť záver o tom, že vyjadrením tejto podmienky sa žalobca ako prevádzkovateľ automaticky stáva poplatníkom podľa zák.č. 401/1998 Z.z., pretože prevádzkuje malý zdroj znečisťovania. Bez dostatočne zistené skutočného stavu nemožno tento právny záver považovať za správny, pretože ako už bolo uvedené vyššie prevádzkovateľom je osoba, ktorá má právo prevádzkovať zdroj znečisťovania a toto právo nadväzuje na rozhodnutie stavebného úradu ako orgánu oprávneného podľa osobitného predpisu a to zákona č. 50/1976 Zb., ktorý môže vo svojom rozhodnutí o povolení užívania stavby určiť podmienky užívania stavby (pozri ust. § 82 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb.)

Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozhodnutia žalovaného, preto sa ďalšou odvolacou námietkou žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nezaoberal.

Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude pri zisťovaní skutočného stavu zabezpečiť si dostatok podkladov pre presné a jeho úplné zistenie z ktorých následne vyvodí právny záver, pričom svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodní a vysporiada sa so všetkými ostatnými námietkami žalobcu a vo veci opätovne rozhodne.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol poukazom na ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 2 a s ust. § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Priznal mu náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu 70 eur a podané odvolanie 70 eur, spolu 140 eur. Trovy právneho zastúpenia žalobcovi nepriznal, keďže tieto neboli právnym zástupcom žalobcu v zákonnej lehote vyčíslené (§ 151 ods. 1,2 O.s.p.).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Na základe novelizovaného zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, došlo k zrušeniu obvodných úradov špecializovanej štátnej správy t.j. aj Obvodného úradu životného prostredia v Martine, s tým, že ich pôsobnosť prevzal novozriadený Okresný úrad, ktorých sídla a územné obvody sú upravené v prílohe č. 1 k zákonu o miestnej štátnej správe, v predmetnom prípade Okresný úrad Martin.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Karin Fedorová